

SØKEN ETTER SANNHET

Av Bjørn Pettersen

I menneskets innerste natur finnes det en dyp lengsel, bevisst eller ubevisst, etter noe vi kan kalle 'eksistensiell fullkommenhet'. Dette gir seg uttrykk i utøvelse av for eksempel sjamanisme, religion, ideologi og filosofi. Men vi ser det også i alle våre daglige gjøremål – i trangten etter å forbedre og perfektionere alle ting, og i å ville sikre en bedre framtid for våre barn. På samfunnsnivå kalles dette for utvikling og framskritt, eller sivilisasjon. Men de som føler at tilværelsen må være noe mer enn bare materiell og mental velstand, hengir seg til religion eller eksistensielle tankebygninger av forskjellig art. Religion omfatter som regel et etisk kodeks hvis essens – nestekjærlighetsprinsippet – er felles for alle de store religionene. Men kan religion som frelsessystem gi eksistensiell fullkommenhet? Og hva er egentlig religion?

Hvis vi for eksempel ser på selve ordet 'religion', kommer det fra latin og betyr bokstavelig 'gjenbinding'. I overført betydning står det for å 'gjenopprette forbindelsen' eller 'pakten' med noe som må forstås som glemt, mistet eller langt borte. Ingen religionsforsker synes å forstå verken denne ordbetydningen, eller denne logiske utledningen av ordet. Det er karakteristisk for ordet at det har oppstått i vår vestlige kultursfære, for i alle de semittiske religionene – Jødedommen, Kristendommen og Islam – er Gud noe som står utenfor og over mennesket, samt at det i tillegg hersker en dyp konflikt mellom de to. I Østen er det helt motsatte tilfelle. Der råder det full harmoni mellom mennesket og Gud, og kjernen i de hellige skriftene erklærer at det ikke finnes noen egentlig forskjell mellom dem – at de to i essens er Én. Derfor benevner de heller ikke sine lærer for 'religion', men for 'Dharma', som står for 'Universell Lov'.

Men den som vil finne **Sannheten** bak alle ting – bak alle fenomener, læresetninger og idéer – må forlate alt dette. Den må gå ut over alle menneskelagde begrensninger – samfunnslagde som selvlagde – og inn i dypet av seg selv – hinsides sinn, identitet og ego. Bare den som har mot til å stå fullstendig alene, har mulighet til å forstå hva dette livet i virkeligheten dreier seg om... bare den som helt nøytralt kan *observere* en ting som et passivt *vitne*, kan se tingene som *det den er*.